

EEN STORMACHTIGE START
EEN SPANNENDE STRIJD

EEN SPANNENDE STRIJD

BABETTE PRIBBENOW

kluitman

Voor mijn zus

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 283/W012401

Bisac JUV002130 / JUV039060

© MMXXIV Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Babette Pribbenow

© MMXXI Omslagillustratie: Anike Hage

First published by Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart, Germany

Oorspronkelijke titel: *Reitinternat Blossom Hill: Der Traum vom Sieg*

Nederlandse vertaling en bewerking: Fiona van der Lingen

Omslagontwerp: Carolin Liepins

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Rosalie schoof ongeduldig heen en weer op de passagiersstoel. Nog even en dan was ze weer op Blossom Hill! Ze had zo veel zin om Carmen weer te zien. Maar ze keek natuurlijk nog veel meer uit naar Princess Valentine, haar lievelingspaard. Rosalie strekte haar nek uit... en eindelijk zag ze het kasteel verderop tussen de heuvels liggen.

‘Ik zie Blossom Hill al!’ riep ze blij tegen haar moeder.

Rosalies moeder, Julia Baar, glimlachte. ‘En het ziet er nog net zo prachtig uit als in de zomer.’

Het was nog helemaal niet zo lang geleden dat ze voor het eerst over deze weg hadden gereden. Rosalie, die door haar vriendinnen Rosa werd genoemd, had een studiebeurs gewonnen voor de bekende ruiterschool. Voor Rosa leek het al veel langer. Er was ook zo veel gebeurd! Carmen, Charly voor haar vrienden, was na een vervelende start op Blossom Hill uiteindelijk toch haar vriendin geworden. En ook met een paar andere kostschoolleerlingen was ze goed bevriend geraakt.

Ze reden de lange oprijlaan met populieren op, die doorliep tot aan de toegangspoort. Rosa's moeder reed langzaam en zocht naar een plekje om de auto te parkeren. Het was heel druk. Leerlingen en hun ouders sleepen zware koffers en tassen naar de entreehal. Patricia de Rooij, de huismoeder, stond bij de deur en begroette de leerlingen die net waren aangekomen met een vriendelijke glimlach.

'Daar is Charly's trailer!' Rosa trok aan haar moeders arm en wees naar een gestroomlijnde witte auto. De deur vloog open en er sprong een meisje uit met een gescheurde spijkerbroek en T-shirt.

'Charly!' riep Rosa hard over het voorplein en ze

zwaaide opgewonden met haar armen boven haar hoofd.

Op het mooie gezicht van haar vriendin verscheen een stralende lach. 'Rosa!' Ze renden op elkaar af en omhelsden elkaar stevig.

'Ik ben zo blij om je weer te zien!' zei Charly vrolijk.

'Laten we snel onze tassen naar onze kamer brengen. En daarna moet ik Ghazal en Adora uitladen.' Charly had twee eigen paarden, die ze mocht meenemen naar Blossom Hill.

De moeder van Rosa stond net met Patricia te praten toen de twee vriendinnen naar haar toe liepen.

'Hallo, meisjes,' begroette de huismoeder hen vriendelijk.

'Wat fijn dat je deze keer wel zin hebt om naar Blossom Hill te komen, Carmen,' zei ze met een knipoog naar het meisje met de olijfkleurige huid. Charly grijnsde, maar zei niets. Huiverend dacht Rosa terug aan die begintijd, toen Charly zo slechtgehumeurd was. Ze had het helemaal niet naar haar zin gehad op Blossom Hill en ze had haar uiterste best gedaan zich zo onuitstaanbaar mogelijk te gedragen. Gelukkig was die tijd voorbij.

De enorme hal met de glazen koepel van het kasteel

was nog net zo indrukwekkend als van de zomer, toen Rosa hem voor het eerst zag. Samen met haar moeder en Charly sleepte ze haar koffers de wenteltrap op tot aan de tweede verdieping. Rosa opende de deur van de slaapkamer en zette de koffer voor haar kast. Daarna liep ze snel naar het raam en deed het wagenwijd open. Vanuit hun raam konden ze de stallen zien met de paddocks die ervoor lagen en de daaraan grenzende manege. Misschien zou ze al een glimp kunnen opvangen van Princess Valentine. Ze ging ver uit het raam hangen, maar zag de merrie niet.

‘Rosa, ik moet naar mijn paarden. Ze willen dolgraag uit die benauwde trailer. We zien elkaar straks,’ zei Charly snel. Ze zei Rosa’s moeder gedag en stormde de kamer uit.

‘En zoef!’ zei Julia lachend. ‘Je kamergenootje is net een wervelwind.’

‘Zeker weten,’ stemde Rosa grijnzend in. ‘Dat komt vast door haar Spaanse temperament.’

Samen pakten ze Rosa’s koffer uit en legden alles in de kast. Julia lette er goed op dat het schooluniform netjes werd opgehangen, zodat het niet zou kreuken. Maar

Rosa had haast, ze wilde nu eindelijk de paarden weleens begroeten.

Beneden in de hal nam Rosa met een dikke knuffel afscheid van haar moeder. Ze zouden elkaar met kerst pas weer zien. Toch viel het afscheid haar minder zwaar dan de vorige keer, zo goed voelde ze zich al thuis op Blossom Hill.

Op weg naar de stallen botste ze bijna tegen Ellie op. Ellie was een leerlinge uit de vierde klas, die het met iedereen goed kon vinden. Bovendien zat ze in de paardenraad. Toen Rosa pas op het internaat was aangekomen, had Ellie haar zo’n beetje onder haar hoede genomen.

‘Hoi Rosa, wat fijn om je weer te zien!’ riep Ellie blij uit en ze omhelsde Rosa kort.

‘Hoi Ellie, ik ben onderweg naar de paarden. Ga je mee?’ vroeg Rosa.

‘Nee, ik wacht op Mary. Ze is er nog niet. We komen later wel achter je aan,’ antwoordde Ellie. Mary was de beste vriendin van Ellie.

En dus liep Rosa alleen verder over het overdekte pad met pilaren dat direct naar de stallen leidde. Haar hart

bonsde van opwinding. Zou Valentine haar nog kennen? Rosa hoopte met heel haar hart dat de mooie bruine merrie eindelijk haar verzorgpaard zou worden. Jammer genoeg was Valentine behoorlijk kopschuw. Inmiddels liet ze toe dat Rosa haar over haar hoofd aaide, maar het hoofdstel kon Rosa nog steeds niet omdoen. En dat was de voorwaarde die meneer Mulder, haar rijinstructeur, had gesteld. Ze moest het hoofdstel om kunnen doen. Toch wist Rosa zeker dat Valentine haar aardig vond. Ze was namelijk een van de weinigen die de merrie over haar hoofd mochten aaien.

Toen Rosa dichterbij Valentines box kwam, ging ze langzamer lopen. Valentine en de isabelkleurige Cookie hadden samen een kleine paddock die aan hun stallen grensde. Cookie en het paard in de paddock ernaast stonden elkaar over het hek te groomen, maar Valentine zag ze nergens. Zenuwachtig bleef Rosa voor de omheining staan. Wat als Valentine haar niet meer herkende? Aarzelend riep Rosa haar naam. Er gebeurde niets. Rosa riep nog een keer, maar nu wat harder. 'Valentine, hallo, knappe dame!'

In de box klonk geritsel en toen verscheen het hoofd

met de golvende zwarte manen in de deuropening. Rosa hield haar adem in: wat was het toch een mooie merrie!

'Valentine, ik heb wat voor je meegenomen,' zei Rosa, terwijl ze de merrie naar zich toe probeerde te lokken. Eindelijk kwam die op haar afgelopen. Rosa aaide haar over haar hals. Valentine duwde zachtjes tegen haar aan en briepte toen in haar gezicht. Rosa's hart maakte een sprongetje. Ze heeft me herkend, dacht Rosa intens gelukkig. Rosa gaf de appel die ze had meegenomen aan de merrie en krabde haar heel voorzichtig achter de oren. Valentine liet het toe. Rosa verheugde zich nu al op hun eerste dressuurles samen. Nadat ze haar lieveling uitvoerig had begroet, liep ze verder de stal in om Charly te zoeken.

Charly had haar paarden al uit de trailer gehaald en was bezig met de transportbeschermers afdoen.

'Kan ik je helpen?' vroeg Rosa.

'Ja, graag. Zou je Adora's beschermers af willen doen? Dan breng ik Ghazal alvast naar zijn box.'

Rosa bukte voorover en maakte het klittenband van de beschermers los. Adora was Charly's talentvolle springpaard en Rosa had een keer op haar mogen rijden.

Jonny, de stalhulp, kwam aanlopen en begroette de twee meisjes hartelijk. 'Hoe gaat het met Ghazal? Is hij al een beetje rustiger geworden?'

Charly zuchtte. 'Nee, niet bepaald! Ik heb het idee dat hij alleen maar wil rennen.'

'Ach, dat komt nog wel,' probeerde Jonny haar op te vrolijken. 'Nog een paar maanden trainen bij meneer Mulder en hij is zo mak als een lammetje.'

'Nou, dat weet ik niet hoor,' zei Charly twijfelend. De witte arabier had zijn hoofd vol vertrouwen op haar schouder gelegd. Zolang er niemand op zijn rug zat, was hij heel braaf.

's Avonds aten de leerlingen en leraren gezamenlijk in de eetzaal van Blossom Hill. De eetzaal met zijn kunstig gestucte plafond was indrukwekkend. Ik kan me goed voorstellen dat hier vroeger grote feesten werden gehouden, dacht Rosa. Ze zat aan een tafel met een paar klasgenoten uit klas 1: Charly, Lily, Arthur en de tweelingbroers Matt en Fin.

Lily stak trots haar witte, nogal dunne arm omhoog.

'Kijk eens! Ik ben eindelijk van het gips af!'

'Dat ziet er mooi uit, bijna zo goed als nieuw.' Arthur grijnsde naar Lily.

Hij was een echte *earl*, een graaf. Altijd vriendelijk, goed gehumeurd en hoffelijk, Rosa mocht hem graag.

Charly's mond werd een smalle streep en ze keek beschaamd naar haar bord. Het was haar schuld dat Lily haar arm had gebroken. Ghazal was tijdens een buitenrit op hol geslagen en vlak langs de wagen met daarin haar medescholieren gegaloppeerd. Vervolgens waren de vier paarden die voor de wagen stonden er in paniek vandoor gegaan. Lily was van haar plaats geslingerd en had haar arm gebroken.

Lily zag Charly's reactie en stootte haar vriendschappelijk aan. 'Hé, Charly, we hebben het toch uitgepraat?'

Charly keek op en zuchtte zachtjes. 'Het spijt me nog steeds heel erg. En je arm ziet er nog een beetje dun uit...'

'Ach, dat komt wel weer goed,' Lily maakte een wegwerpgebaar met haar hand. 'De dokter heeft gezegd dat ik mijn spieren opnieuw moet opbouwen. Ik moet twee keer per week naar fysiotherapie en ik moet voorzichtig zijn met paardrijden. Maar met Starbuck is dat geen probleem.'

Charly slaakte een zucht van verlichting.

Rosa was blij dat Charly het inmiddels goed kon vinden met haar medescholieren. Iedereen vertelde uitvoerig over wat hij of zij in de vakantie allemaal had beleefd en Charly deed gewoon mee met het gesprek: het leek alsof het nooit anders was geweest. Vandaag aten ze lamsvlees met muntsaus, niet bepaald Rosa's lievelingseten. Maar de tweeling at er extra veel van en zorgde ervoor dat de stemming er goed in bleef.

Na het avondeten stond Rowena Thompson, de directeur, op.

Iedereen werd stil en de leerlingen wachtten nieuwsgierig af wat ze te zeggen had.

'Welkom terug op Blossom Hill, allemaal. De herfstvakantie is voorbij en we hebben nog een aantal weken tot het einde van het eerste semester. Zoals elk jaar sluiten we het eerste semester vlak voor kerst af met een grote quadrille-challenge. Van elk leerjaar mag er één team voor de beker strijden. Welk team zal er dit jaar winnen?'

De leerlingen begonnen opgewonden te fluisteren. De directeur hield haar hand in de lucht en langzaam werd het weer stil.

'De oudere leerlingen kennen het al. In teams van minimaal twee en maximaal acht personen werken jullie een quadrille uit, met alles erop en eraan. Dus muziek, kostuums en de figuren. Het thema van de quadrille moet iets met kerst te maken hebben. Dit is jullie project voor het vak dressuur. Meneer Mulder zal net als in voorgaande jaren alles regelen.

Over een paar weken beslist ieder leerjaar welk team uit hun jaar het beste is. Meneer Mulder en een lid van de paardenraad hebben ook een stem. De gekozen teams mogen hun quadrille dan tijdens ons grote kerstfeest uitvoeren. Een jury zal alles beoordelen. Verder hebben we dit jaar nog iets extra's bedacht, namelijk dat we ook een publieksfavoriet hebben. Jullie maken dus twee keer kans om te winnen. Ik kijk uit naar een spannende wedstrijd met veel fantastische quadrilles!'

Met een glimlach ging mevrouw Thompson weer zitten. Nu stond meneer Mulder op. Rosa zag vanuit haar ooghoek dat Charly begon te stralen. Meneer Mulder was een toffe rijinstructeur. Hij was de enige geweest die Charly vanaf het begin had vertrouwd.

Meneer Mulder schraapte zijn keel. 'Hallo allemaal!

Jullie moeten meteen een plan gaan bedenken. Begin met het zoeken naar teamleden die goed bij je passen. Overleg dan met elkaar welke figuren jullie gaan rijden, in welke volgorde jullie dat doen en hoe moeilijk of makkelijk alles moet zijn. We zullen het daar in de eerste dressuurles verder over hebben. Als jullie een eerste opzet hebben, deel ik de paarden in. Het kan zijn dat jullie niet op jullie vaste paard kunnen rijden, omdat de paarden wel een beetje bij elkaar moeten passen. De leerlingen met een eigen paard rijden daar natuurlijk wel op. Over een week moeten jullie beginnen met oefenen. Daar is tijd voor vrijgemaakt op jullie rooster. Dat was het voor vandaag. Tijdens de rijlessen zullen we alles nog uitgebreid bespreken.'

Meneer Mulder knikte vriendelijk naar de leerlingen en ging zitten.

Onmiddellijk werd er aan de tafels opgewonden over de challenge gepraat.

'Dat is best cool, toch?' vroeg Matt enthousiast aan de anderen.

Zijn broer Fin knikte. 'Echt gaaf. Beter dan gewoon les.'
Rosa keek ernaar uit om een quadrille in te studeren.

Ze had nog nooit aan een quadrille meegedaan, maar ze had het altijd al eens willen proberen. Blossom Hill was echt zo gaaf!

Later, toen Rosa en Charly in hun warme bedden lagen, konden ze voor het eerst die dag rustig met elkaar praten.

‘Hoe was de vakantie met je vader?’ vroeg Rosa.

‘Ach, het was leuk om weer thuis te zijn. En Maria’s eten smaakte een stuk beter dan die meuk die we hier krijgen.’ Charly lachte. ‘Ik zal echt nooit wennen aan die Engelse gerechten.’

Charly was met haar vader en hun huishoudster vanuit Spanje naar Engeland gekomen, waar ze nu alweer heel lang woonden. Haar moeder was lang geleden overleden.

Charly’s gezicht betrok. ‘Helaas moest mijn vader twee dagen eerder dan gepland al terug naar Zuid-Amerika voor zijn werk. Dat was echt stom. Maar daarvoor hebben we het wel leuk gehad. Mijn vader is zelfs af en toe komen kijken als ik aan het rijden was. En hoe was het bij jou?’

‘Bij mij was het ook leuk! Mijn kleine zusje Annabelle was nog net zo lief en irritant als altijd. Mama had ook vakantie en we hebben veel kunnen doen samen. Maar ik heb Valentine gemist... en jou.’ Rosa lachte verlegen naar Charly.

Charly straalde. ‘Ik heb jou ook gemist. Echt waar! Het is bij ons altijd zo rustig. Ik heb jammer genoeg geen broers of zussen. Ik ben echt blij dat ik nu weer een kamer deel met jou!’ Ze nam een hap van een koekje. Omdat ze niet veel had gegeten bij het avondeten, at ze nu de rol koekjes op die ze had meegebracht.

Rosa was heel blij met wat Charly had gezegd. Hun vriendschap was tenslotte nog maar net begonnen. ‘Wat vind je van de quadrille-challenge, Charly?’

‘Hmm,’ mompelde Charly met volle mond, ‘ik weet nog niet zo goed wat ik ervan moet vinden. Met anderen in een team rijden kan behoorlijk irritant en moeilijk

zijn!’ Op haar gezicht verscheen een scheve grijns. ‘Maar het is wel een coole uitdaging. Daar houd ik eigenlijk wel van. Alleen zou ik liever gewoon met jou iets instuderen.’

Charly keek Rosa met haar grote bruine ogen aan.

Rosa voelde zich van binnen warm worden. Eigenlijk wilde zij ook liever alleen met Charly rijden. ‘Misschien kunnen we een *pas de deux* uitdenken?’

‘Ja!’ riep Charly. ‘Laten we dat doen! Dan hebben we alleen nog een thema nodig. Hmm... wat vind je van Maria en Jozef?’

Rosa was even stil. ‘Dat weet ik niet, ik moet er even over nadenken. Ik zit nu eigenlijk meer aan de paarden te denken. Ik wil heel graag op Valentine rijden, maar meneer Mulder heeft gezegd dat we misschien niet op onze vaste paarden rijden.’

Charly veegde een paar koekkrumels van haar bed. ‘Daar heb ik nog helemaal niet bij stilgestaan. Met Ghazal kan ik de quadrille wel vergeten. Die is veel te eigenwijs. Dan blijft Adora over, maar dat is eigenlijk een springpaard. Al zal ze de figuren van de quadrille wel aankunnen, dat weet ik zeker. En ze doet tenminste wat haar gevraagd wordt.’ Charly was diep in gedachten

verzonken en wreef over haar voorhoofd.

‘Ik vind dat Adora en Valentine goed bij elkaar passen. Ze zijn ongeveer even groot en hebben allebei een donkere vacht, ook al is Adora zwart en Valentine donkerbruin. Maar Valentine zal niet makkelijk zijn in een quadrille. Ze is nog steeds best wel moeilijk te rijden.’ Rosa zuchtte.

‘Nou ja, daarom heet het ook een challenge,’ zei Charly bemoedigend. ‘Die twee zijn echt een mooi duo. En het wordt sowieso wel eens tijd dat Valentine jouw verzorgpaard wordt. Dus wat denk je ervan? Zullen we morgen meteen beginnen met oefenen?’

Rosa keek Charly dankbaar aan. ‘Ik heb zin in morgen. Maar nu wil ik echt slapen, ik ben supermoe.’

De volgende ochtend werd Rosa wakker van hard geklapper. Ze vroeg zich af waar dat kabaal vandaan kwam tot ze doorkreeg dat het de wind was die aan de luiken rukte. De zomer was voorbij en de herfst was nu echt begonnen. De bomen kleurden geel en rood en zouden al snel hun bladeren verliezen. Hier binnen in bed was het gelukkig lekker warm.

Ineens vloog de badkamerdeur open. Als een wervelwind kwam Charly aangekleed en wel de kamer in. ‘Nou, kom op, slaapkop,’ zei Charly plagend. ‘Schiet eens een beetje op, we hebben vandaag nog het een en ander te doen!’

Rosa was meteen klaarwakker en sprong uit bed.

Na het ontbijt gingen de meisjes in hun rijkleren naar de stal. Het was er al flink druk. In het gangpad stonden veel paarden vastgebonden die door hun eigenaar of verzorger werden gepoetst. Freddy, de brutale ezel en mascotte van Blossom Hill, liep van de een naar de ander en bedelde om iets lekkers. Toen Charly hem in het oog kreeg, riep ze blij zijn naam. Rosa keek grijnzend toe. Charly en Freddy waren dol op elkaar.

Het hoofd van de ezel schoot omhoog en met een luid ‘Ia!’ draafde hij naar Charly toe. Ze sloeg haar armen om zijn hals en gaf hem een paar stukken wortel.

Rosa aaide Freddy ook even achter zijn lange, donzige oren. Daarna liep ze naar de box van Valentine. Ellie was al op stal en stond haar verzorgpaard Dancer te poetsen. Dancer was het paard waarmee Rosa springles had. Rosa

groette Ellie en Jonny, die diep in gesprek waren. Ze lachten en maakten grapjes met elkaar. Toen Ellie haar gedag zei, zag Rosa dat haar ogen straalden.

Rosa grijnsde. Ellie en Jonny hadden voor de herfstvakantie al een verliefde indruk gemaakt.

‘Hoi, Rosa,’ klonk het naast haar.

Rosa draaide zich om en zag Lily, die naast Starbuck stond. Starbuck was een van de weinige pony’s op Blossom Hill. Omdat Lily wat klein was, had meneer Mulder haar Starbuck toegewezen. Ook al was Starbuck niet zo groot, hij was wel een supergoede wedstrijdpony.

‘Goedemorgen, Lily,’ zei Rosa blij. Voordat Rosa vriendinnen was geworden met Charly, was Lily haar beste vriendin op Blossom Hill geweest. ‘Hoe gaat het? Je hebt zeker wel zin om weer op Starbuck te rijden, of niet?’

Lily aaide de pony over zijn hals. ‘Ik heb er heel veel zin in, maar ik moet nog wel voorzichtig zijn met mijn arm.’ Ze hield haar arm omhoog en draaide hem een beetje. ‘Ik heb morgen een uurtje dressuurles. Hopelijk is Starbuck niet te wild, want hij is niet veel bereden in de vakantie. Wat ga jij nu doen? Zullen we een eindje gaan wandelen met Starbuck?’